

— Видѣ ли?

Султанътъ се намусилъ. Не му се искало да даде едничката си дъщеря на краля, но нѣмало, какво да се прави. Облогъ не се разваля. И той далъ дъщеря си. А кралятъ подарилъ на овчаря най-плодородната земя отъ кралството си.

Въ деня на сватбата си кралятъ поднесълъ на овчаря едно агънце, излѣно отъ злато: вмѣсто очи-два едри диаманта блестѣли на главата му. И дълго това златно агънце се предавало отъ родъ на родъ. Но у кого е сега, знае само този, който го има и който не лъже.

Превела: **Веса Паспалеева.**

ЖЪТВАРКИ

Жътва жънатъ младитѣ жътварки,
Станъ навеждатъ подъ горещо слънце,
Жънатъ бодри това зрѣло жито.
Жънатъ: свиятъ тежкитѣ ржкойки,
Съ вити срѣпъ ги лекичко обгърнатъ,
Па ги сложатъ леко на земята.
Дигнатъ чело подъ забрадки бѣли
И застанатъ редомъ на редици
Като росни ружи у градина,
Та запѣятъ на два, на три гласа...
Надалеко гласъ имъ се разнася,
На вълни се лѣе и трепери.
Леко стихна, сякашъ се изгуби
Като златни звънци задъ падини...

Емануилъ п. Димитровъ.